

Acta sanctorum

quotquot toto orbe coluntur, vel a catholicis scriptoribus celebrantur, quae
ex Latinis et Græcis, aliarumque gentium antiquis monumentis

Quo dies octavus et nonus continentur

Bolland, Johannes

Parisiis et Romae, 1865 [erschienen] 1866

Caput III. De spiritu Prophetiæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72229](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72229)

A num Mediatricem hanc et legis divinæ latricem summis non extollat laudibus, et ex præcordiis digna non resonet præconia, debitorem se sibi pro incremento salutis humiliter confitendo, et misericordiam hanc magnam senescenti mundo per eam exhibitam affectuose amplectendo? Nam ut cum pace omnium (qui alterius non invident, sed congaudent sanctitati, imo Dei bonitati) id dixerim, a sæculo non est auditum, quod cuiuspiam alterius oculos atque aures Deus sic aperuerit, sicut humillimæ Ancillæ suæ: fuit enim singulariter a Sponso suo hac prærogativa dotata; cui in secundo libro Revelationum cap. xviii ab eodem sic dicitur: Tria mirabilia feci tecum etc.: Vide ibi. Item in sexto libro cap. iii dicitur: Ego, inquit Christus, facio sicut Rex etc.: Vide ibidem. Si autem miraris, quod loquor, quare tanta gratia huic mulieri fuit indulta, audi quid miranti sibi in cap. xv, 2 libri Christus responderit. Miraris, inquit Christus ad Sponsam, quare talia loquor et tanta concedo tibi etc.: Vide ibi. Si vero mu-

B scitas, cur de humiliori, sanctorive statu personam ad tantum opus non elegerit; respondet tibi Christus in eodem libro 2 cap. xvi ubi dicit: Mirantur multi, cur loquor tecum, et non cum aliis etc.: Vide ibidem.

laudantur
ex revela-
tionum li-
bris.

108 Ceterum si hæsitas, an a bono Spiritu, an a malo sint habita; docet te Christus, qui hæsitantem Sponsam in primo libro cap. iv increpando sic dicit: Quare timuisti de verbis meis etc. Vide ibi. Item in iv lib, cap. xiv inquit Christus Sponsæ: Cur times et sollicitaris ex eo, quod diabolus etc. Vide ibidem. Scribens præterea S. Mater vicario domini Papæ Romæ degenti, prout in LXXVII * libri iv poteris reperire, taliter est exorsa: Vestræ honorandæ Paternitati etc.: Demum eadem verba in quamplurimis etiam aliis revelationibus invenies, si placet, quo Spiritum veritatis a spiritu secernas falsitatis. Denique si illud te movet, quod non ita cito, non ita fideliter divina hæc oracula a cunctis recipiuntur; aut certe, quia plura in eis prophetice dicta diutius differuntur; quamquam plura meo iudicio constet jam esse completa; quid ipse, qui omnia moderatur, et novit, hac in re loquitur, ausculta. In libro siquidem primo cap. lii. Virgo virginum Filium suum alloquitur dicens: Benedictus sis tu, Fili mi, et Deus meus etc. Et rursum flos florum Virgo Maria in secundo libro cap. xix, circa finem loquitur ad Filium dicens: Benedictus sis tu, Fili mi, qui es, et qui eras. Similiter nec illud prætereundum est, quod in vi libro cap. c scribitur: Timebat namque, ut ibidem dicitur, Sponsa, ne forte verba divinitus ei revelata infirmarentur et calumniarentur ab omnibus etc. Vide ibi. Plures etiam alias revelationes invenies ad hanc materiam pertinentes.

* atlas : 78

ANNOTATA.

a Pisciolella legitur apud Hormann pag. 813 in Epistola Nicolai comitis Nolani ad Alphonsum Giennensem olim episcopum: in Bulla Canonizationis Pictiolella.

b De Scara vide dicta ad lit. y in Annotatis in cap. 4 lib. 1.

c Sueciæ provincia.

d Legendum verosimiliter: Uplandia.

e Episcopali in Cypro urbe.

f Confessor dein Vastenensis, qui canonizationi S. Birgittæ sedulo allaboravit.

g Joannem.

h Campaniæ in regno Neapolitano.

i Ita fere vocantur sedes, quæ recipiendis meritis, earumque transeccionis vectigalibus et tributis destinantur.

A. BERTHOLODO.

CAPUT III.

De spiritu Prophetiæ.

S i cuncta, quæ prophético spiritu Prophetissa ^{Multa præ-} ^{dixit;} nostra magna vidit, dixit, scripsit, in hoc complecti vellem capite, et debitum scribendi modum excederem, et lectori fastidium, mihi quæ laborem non modicum haud dubium præpararem, cum tanta de præteritis atque præsentibus occultis, nunc de futuris vaticinando reseravit, antra quoque cordium, quorum Deus scrutator est, nonnunquam detegendo. Quanta si essent in unum glomerata, unum per se non parvum efficerent volumen; etenim ut de cæteris, quæ ad reges, ad regna, civitates et loca, privatasque personas pertinent, taceam; de ipso quoque militantis ecclesiæ statu, utpote de schismate, quod paulo ante ipsius Sanctæ obitum sub Urbano V ortum est a, atque de sanctæ Ecclesiæ omnimoda reformatione multa prædixit; quemadmodum in multis capitulis librorum celestium legentibus apparebit. Unde Bonifacius Papa, cum pleaque ipsius merita vitæ in suis retulisset Epistolis, adjunxit: Quibus quidem sanctis absque intermissione continuatis operibus hæc generosa vidua per gratiam Sancti Spiritus promeruit, multis eorum cogitationes et affectiones intimas et gesta secretissima propalare, ac visiones et revelationes varias videre et audire, ac spiritu prophético multa prædicere, quorum nonnulla effectu completa fuere, prout hæc et alia in ejus Revelationum volumine plenissime describuntur.

110 Sed quoniam ab initio istius Operis ^{de statu Ur-} ^{bis scilicet,} intentio mihi fuit fragmenta colligere, ne perirent, paucis admodum ex his, quæ in vii libris continentur, præmissis prophetiis, ad eas, quas in Attestationibus reperi, festinando *. In quarto ergo libro cap. v Petrus Apostolus, quædam B. Birgittæ de statu Urbis præterito insinuans ac de futuro nonnulla præsignans adventum quoque summi Pontificis ad eandem Urbem, qui tunc temporis in Avenione, Galliarum urbe, residebat, et per annos plurimos cum sua curia inibi moram traxerat, prædicens, inquit, Insuper dico tibi, quod civitas ista Roma, civitas erat pugilum, ejus plateæ strata auro et argento, nunc autem lapides ejus saphyrei versi sunt in lutum. Habitatores ejus paucissimi, quorum dexter oculus erutus est, dextera manus abscissa, bufonesque et viperæ habitant cum eis, præ quorum veneno animalia mitia non audent apparere; nec pisces mei elevare caput, ideo adhuc in eam congregabuntur pisces, si non ita multi, ut olim, erunt tamen æque dulces et audaces, in tantum quod

* infestino.

A. BERTHOL-
no. quod ex eorum collusione descendunt bufones et ranæ et serpentes mutabuntur in agnos et leones erunt columbæ ad fenestras suas. Item addit : Dico tibi amplius, quod in diebus audietur : Vivat vicarius Petri, et videbis eum oculis tuis, fodiam enim montem delitiarum etc : descendunt sedentes in eo : quia autem benevole noluerunt descendere, venient compulsi contra spem omnium, quia exaltari vult Deus cum misericordia et veritate etc. Hæc ibi.

de Urbani V 111 Sicque factum est : nam dominus Urbanus Papa V de Avenione cum sua curia Romanam veniens *c* in ea residere cepit, quo necdum civitatem ingresso in S. Maria majori Sponsæ Christi oratione vacanti revelatio illa facta est, quæ incipit : Uni personæ videbatur, quasi quod esset in magno choro etc : Quære in iv libro cap. XLIX. Denique annis quindecim antequam iste Pontifex Romanus veniret *d*, de ipsius adventu ipsa certificata fuerat, et prædixerat, quemadmodum Domino Cardinali de S. Petro *e*, qui ecclesiæ S. Petri Romæ tunc canonicus erat, et quam pluribus aliis personis innouerat. Præterea commoranti adhuc Famulæ Dei in monasterio Alvastræ in Suetia Christus mandaverat dicens : Vade Romam, ubi plateæ stratae sunt auro et rubricatæ Sanctorum sanguine, ubi compendium et brevior via est ad cælum propter indulgentias, quas summi Pontifices et cæteri Sancti Dei glorioso sanguine suo et precibus promeruerunt : stabis autem ibi donec Papam et Imperatorem *f* ibidem videbis, quibus et mea verba annuncabis.

Casaris Ca-
roli Bote-
mi, 112 Quam ob rem deridebatur a multis, nequam verisimile esse, Pastorem ecclesiæ imperatoremque tunc temporis insimul tunc Romam venire, asseverantibus : sed et presentem se fuisse, domina Catharina, sanctissimæ Matris filia, testatur, quæ parens sua illo in tempore, quo Imperator Carolus Romæ erat, summo Pontifici Urbano V in palatio Apostolico reverenter exhibuit, atque supradicta omnia humiliter enarravit : aderat autem tunc præfatus Cardinalis S. Petri episcopus Avenionensis *g* et dominus Reynaldus de Ursinis *h* attestantes, quod ante plures annos amborum, scilicet Papæ et imperatoris, una prænuñtiavit adventum. Quam ob causam mitiori devotione et reverentia ad eandem afficiebantur; sed, cum, antiquo serpente suadente, Avenionem præfatus Pontifex regredi proposisset, alia tunc de eo facta est revelatio, quam devota Christi Famula in Monte Flascone eidem præsentavit *i*, quæ quidem revelatio in ea parte, qua prophetica est, hic recitanda est. In fine quippe illius Revelationis Mater Dei sic inquit : Modo volo aliquid loqui super isto Papa, qui nominatur Urbanus, propter pacem meam etc : Vide ulterius.

k
et Gregorii
XI in illam
adventu, 113 Urbano autem V vita functo *k*, Gregorio ejus successor quatuor revelationibus valde comminatoriis jussum fuit, quatenus ad Urbem cum sua curia properaret. Quartam autem, quia de ea mittenda præceptum non acceperat, Sponsa retentavit; quam velut propheticam, quia eundem pontificem ad Urbem omnimode venturum præscivit, censui hic esse scribendam. Oranti quippe B. Birgittæ pro Pontifice supradicto in festo S. Polycepi in Neapoli civitate, cum de sacro Jesu Christi repedaret Sepulchro, ipse Jesus visus dixit : Attende, Filia, ad verba, quæ loquor : scias enim, quod iste Papa

Gergorius similis est paralitico etc. Vide. Hinc *D* est, quod in eadem civitate Neapolitana consistens Roberto, Nolani comitis primogenito, sæpius ad se venienti, semel dixit : Roberte, scias et firmiter teneas, quod dominus Gregorius Papa, qui iterum Avenione degit, Romam venturus, est, et oculus tuus conspiciet illum. Transactis vero circiter quinque annis, Papa venit, et, dum de monasterio sancti Pauli *l* equitaret (verborum S. Birgittæ non immemor) ut ingrederetur Urbem, dominus Robertus ad eum dextrandum deputatus, verborum S. Birgittæ non immemor, ad Præsulem se convertens, inquit : Nunc vere cognosco, quod sancta illa mulier Birgitta verum mihi vaticinium dixerat; etenim non tantum, o Pater beatissime, juxta verbum suum vos in Urbe video, quin imo personaliter sanctitatem vestram reduco *m*.

114 Animadverto vero, quam luculenter *n* de seculo schisma, quod successoris istius tempore in Ecclesia ortum est *n*, præsignaverat, videamus : scribit enim vicario domini Papæ, ut in cap. LXXXVIII, libri quarti continetur, in hæc verba : Vestræ venerandæ Paternitati ego Vidua quædam *E* etc. Vide ibidem. Item alibi *o* Sponsus ait ad Sponsam : Scito, inquit, quod tanta tonitrua et fulgura venient in Ecclesiam meam, multis viduentibus, qui nunc vivunt, quod multi optabant mortem, et mors fugiet ab eis. Item nuntius Papæ quibusdam præmissis adjecit : Est etiam utilissimum, habere et petere patientiam, quia in diebus multorum, qui nunc vivunt, sol dimidiabitur, stellæ confundentur, sapientia infatuabitur, humiles in terra ingemiscunt, audaces prævalent; et subdit : Hoc sapientum est intelligere et interpretari, qui aspor sciunt deplanare, et futura providete *p*.

115 De melioratione vero status Ecclesiæ nec non paganorum ad fidem vocatione multæ et satis proluxæ revelationes habentur; sed compendii causa duæ tantum brevissimæ hic describuntur. Ait enim Mulier sancta in vi libro, cap. LXXIV : Vide in Roma a palatio Papæ prope sanctum Petrum usque ad castrum S. Angeli et a castro usque ad domum S. Spiritus, et usque ad ecclesiam S. Petri, quasi quod esset una planities, et ipsam planitiem circumbat fortissimus murus, diversaque habitacula erant circa ipsum murum; tunc audivi vocem dicentem : Papa ille, qui Sponsam suam ea dilectione diligit, qua ego et amici mei dileximus eam, possidebit hunc locum cum assessoribus suis, ut liberius et quietius advocare possit consiliarios suos. Item in eodem libro cap. LXXXIII, Scias, inquit Christus, quod adhuc tanta erit devotio in paganis, quod Christiani erunt quasi eorum servi, et complebuntur Scripturæ, quod populus non intelligens glorificabit me, et ædificabuntur deserta, et cantabunt omnes : Gloria Patri et Filio et Spiritui sancto, et honor omnibus Sanctis ejus etc.

116 Nobilis vir dominus Carolus Marosello, civis Januensis, coram testibus retulit, et juramento firmavit, quod, dum de anno MCCCXXI *q* esset Famagustæ in insula Cypri, B. Birgitta cum suis comitibus ad S. Jerusalem loca vadens, inde pertransiit, et in Nicosiam *r*, se sequente, pervenit, ubi, Sponso Christi et regina cum principe, qui tunc regebat, cum aliis baronibus ibidem existentibus convocatis, exposita adventus sui causa, videlicet quemadmodum ad S. Sepulchrum iens, illuc applicuisset, mo-
nuit

A nuit omnes ex parte Dei, quod de quibusdam abominabilibus et horrendis peccatis, quæ in regno illo diu vignerant, et adhuc vigeant, se abstineret: adjiciens, quod, ni condignam emendam facerent, divina ultio super ipsos et regnum quantocius desæviret; dixitque, quod, si vellent, humilibus precibus pro eis et pro eorum correctione Deum exoraret. His auditis, quidam assistentes triumphabant, humilem Christi Famulam deridentes: nonnulli vero, quibus sanior sensus erat, reverenter eam pro se orare precabantur.

imminentem 117 Eodem vero anno de mense Augusti, ut sibi videbatur, rediens de S. Sepulchro Ancilla Christi reginam, et omnes principes et barones regni iterato convocari fecit, eisque, ipso teste presente, narravit, qualiter in monte Calvarie, dum esset ad Sepulchrum Domini, pro regno Cypri deprecans, Christus dixit: Ut quid, Filio, pro regnicolis illis tantum oras? Scias, te in vanum laborare; nam emendam quidem promittent, sed non facient. Quare dicas eis ex parte mea, quod, nisi vias suas pessimas correxerint, **B** de eorum sceleribus vindictam quantocius sumam; et inter cæteros eorum excessus necem quoque serenissimi principis domini Petri, olim regis Cypri, quem necaverant, eis improperavit. Adhuc quidam eorum, qui convenerant, debacchantes ridebant, præsertim frater Simon Ordinis Prædicatorum; qui amentem illam acclamando trufabat * asserens, non minimam fatuitatem esse, fidem talibus adhibere. Hic est frater Simon ille principis patris confessor, ad cuius præsentiam Mulier sancta fetorem tantum sentiebat.

Dei ultionem, 118 Deinde anno, quo supra, decima die mensis Octobris, cum adhuc venerabilis Domina illic moram traheret, in coronatione præfati regis gravis dissensio inter Cypros et Januenses orta est adeo, quod non parva Januensium multitudo trucidaretur *u*. Quidam vero letaliter sunt vulnerati; inter quos dominus Petrus Marosillo, ipsius testis consors, cum una dagha * quatuor percussus ictibus, pene spiritum exhalavit. Huic de sua sanitate, medicis desperantibus, diffidenti in spiritu prophetiæ Mater sancta dominum destinavit Alphonsum dicens: Ne dubites, Petre, quia de his vulneribus nequaquam morieris, sed **C** aderit tibi gratia Christi: qui sanatus gratias sibi referens infinitas; qui paulatim convalescens perfecte incolumitati restitutus est. Misit præterea Sponsa Christi dominum Alphonsum ad reginam, regni que magnates dicens eis ex parte Dei: Jamjam incipiunt divini ultiones, et gladius Dei acutissimus contra vos jam incipit exerci, cuius rei causa seditio ista facta est. Nam, quemadmodum testis ipse vidisse se, perhibebat, parvo decurso tempore, Januenses in manu forti et brachio extento Famagustam obsidentes debellerunt, ceperuntque regem et quamplurimos.

quam a Christo 119 De regno vero alii captivati sunt, alii sauciati, nonnulli etiam in occasione gladii mortui: sed et, quod dictu nefas est, proprias uxores plerique eorum pro vitæ alimoniis etiam meretricum stipendiariis tradiderunt. Vidit insuper testis iste aliquos de regno nobiles, et potentes Januæ postmodum eleemosynam postulando mendicare; quibus ipse quoque manum porrexit adjutricem. Vidit denique dominum principem in regem coronatum carceribus man-

cipari, et per aliquem de Januensibus in camera, et in loco, ubi prælibati quondam domini Petri regis adhuc sanguis recens apparebat, gladio trucidari *x*; et multa alia circa eandem materiam vidisse se fatebatur; quibus Prophetissæ nostræ vaticinium procul dubio verificabatur. Prophetiam itaque de regno Cypri cum consiliis et increpationibus ac comminationibus ad eos factis in vi et vii Revelationum libris in pluribus capitulis invenies. De Famagusta Christus loquitur: Hæc civitas est Gomorra ardens igne luxuriæ et superfluitatis, et ambitionis, ideo ruent structuræ ejus et desolabitur et imminuetur, et habitatores ejus migrabunt, et præ dolore et tribulatione ingemiscent, et deficient, et nominabitur confusio ejus in multis terris, quia iratus sum eis.

120 De duce vero, qui conscius fuit mortis fratris sui *y*, loquitur Christus: Hic audacter dilatata superbiam suam, gloriatur et de incontinentia sua nec attendit, quid fecerit in proximum suum: ideo, nisi se humiliaverit, faciam juxta commune proverbium: Non levius plorat, qui post, quam qui plorat ante: quia non **E** leviozem mortem habebit, quam frater; imo amariorem, nisi cito se emendet. Rursum de confessore ducis Christus inquit ad Sponsam: Quid tibi dixit frater ille? Nonne, quia dux bonus est, et melius vivere non potest, excusans incontinentiam ejus? Tales non sunt confessores, sed deceptores; quia vadunt tanquam simplices, sed verius sunt vulpes et adulatores. Tales sunt amici illi, qui vident et proponunt hominibus assumptiones et detentiones propter modicum temporale. Ideo si stetisset iste frater in conventu, minimum obtinuisset supplicium, et majorem coronam; nunc autem non effugiet manum increpantis et tribulantis.

121 Maria, uxor Alphonsi Hispani, habitans Neapolim, ad sancta Hierosolymitana loca cum S. Femina properaret, pro quadam sua filia ipsam de consilio requisivit. Cui dixit, quod in monasterio S. Crucis vel S. Claræ Neapoli illam offerret. Rediens itaque domum, quod a S. Vidua rursus acceperat, complici suo ac nata disseruit: resistentibus autem illis et contradicentibus, tandem B. Birgittæ dissensum eorum eadem mulier reportavit. Tunc sancta Deo plena; Tu, inquit, filiam tuam nunquam videbis nuptam, et sic factum est. Nam post paucos dies ab hujus mundi illecebris erepta est. Item, cum se ad dicta loca sancta visitanda Romæ præparaverat, confessoribus suis, quasi ex ore Dei prædixit, quod uno duntaxat, qui sibi charissimus erat, excepto fratre, atque * redire omnes deberent incolumes, sicut factum est: nam dominus Carolus, filius ejus *z*, sibi que magis dilectus, ut in primo libro hujus cap. vi * dictum est, Neapoli in accessu Romæ *aa* mortuus est. Exeunti Sponsæ Christi et oranti, quadam vice revelatum fuit, quod magister Matthias de regno Suetiæ, primo confessor ipsius, in patria sua illo tunc die carne solutus migravit ad Christum *bb*: audierat siquidem vocem sic dicentem: O felix tu magister Mathia pro corona, quam * tibi in cælis est fabricata: veni ergo ad sapientiam, quæ nunquam finietur; et probata est hujus rei veritas ex eo, quod Prior de Alvastro, qui morti illius interfuerat, diem et horam obitus annotavit. Similiter et dominus Petrus *cc* cum ea Romæ existens revelationis diem scrip-

A. BERTHOL-
DO.

x

y

z

aa

bb

cc

dd

ee

ff

gg

hh

ii

jj

kk

ll

mm

nn

oo

pp

qq

rr

ss

tt

uu

vv

ww

xx

yy

zz

aaa

bbb

ccc

ddd

eee

fff

ggg

hhh

iii

jjj

kkk

lll

mmm

A. Bernhol-
no.
da

aliquo prx-
dicit :
eo

* adde :
Suecia

ff
non raro
etiam,

quæ occulta
prorsus
crant;
99

* abundat

pto mandavit. Veniente itaque Priore *dd* de Sue-
tia, et decessum illius referente, collatione ad
invicem facta, eundem diem ambos designasse,
repererunt.

122 Obitus quoque consodalis *eo* filie suæ do-
minæ Catharinæ, qui regis Suetiæ consanguineus
erat, Romæ sibi revelabatur: in sancto enim
Parasceves die filiam advocans, secum tunc Ro-
mæ degentem, inquit: Noveris, filia, quod ma-
ritus tuus in partibus * de hac miserabili vita sub-
latus est. Elige ergo tibi de duobus alterum, aut
per matrimonium iterum mortali homini conjungi,
aut per viduitatis sanctæ propositum Christo spi-
ritualiter copulari. Præceptum quidem in spiritu
sibi fuerat, quod eam tentare deberet, quia juvenis
erat, speciosa nimis, dives, nobilis, et potens
in regno suo: optione ergo sibi data, maluit in
sancta castitate una cum matre Deo famulari,
quam illecebris carnis inquinari. Dum itaque Ro-
mæ pariter spiritu ferventes, Domino servientes,
ambæ permanerent, ante castrum S. Angeli ad
S. Petrum euntes, transitum simul, et saepe

B faciebant. Quadam igitur die plerique Romani
juvenes de castro descendentes sequebantur eas,
miram faciei illius dominæ, scilicet Catha-
rinæ, venustatem contemplantes, verba quo-
que juvenilia, ut moris est insolentium juve-
num, ructuantes: tunc inquit filia: Quid, Ma-
ter, faciemus? me enim insequuntur: ego quip-
pe nollem quoquo modo verecundiam aliquam per-
peti. Cui illa: Ne dubites, filia, quia nullam
molestiam patieris; et, fuis ad Deum precibus,
audivit hujusmodi verba: De longinquo venient,
qui huic castro dominabuntur, et de existen-
tibus nunc in eo nullus eodem habitabit, quod
et accidit: nam Britones illud postmodum pos-
sederunt, et exinde a Romanis vastatum
est ff.

123 Quidam filius Belial, quendam puerulum
Judæum furatus, ad sanctuaria Romæ luci cau-
sa infirmum deportavit: hos cum Famula secus
Lateranensem ecclesiam reperisset mendicantes,
facti illius conscia, utpote a Spiritu Sancto edo-
cta, exhorruit factus, et hominem illum acri-
ter increpans dixit: Quomodo tu Judæum istum
retines? Hic procul dubio Judæus est, furtim-
que illum sustulisti. Tunc ille stupore, pavore-
que confectus, fugam cepit arripere: sed ab his,
C qui ad spectaculum concurrerant detentus, ver-
ritatem omnibus audientibus fatebatur. Sacerdos
quidam, ab incantatrice de carnis incontinentia
fascinatus, rogavit dominam Birgittam pro se
orare, quæ rapta in spiritu audivit: Miraris, filia,
quare diabolus dominatur in homine; hoc facit
inconstantia voluntatis hominum. Lib. vi cap. iii
in Additionibus. Item in eodem vi libro cap. lxxvi
ait Christus: Scito, quod inhabitator hujus dupli-
ci vitio laboret etc. Ibidem.

124 Quodam mane dominus Aquinus, Sue-
corum regis junior frater *gg*, dux valde mun-
do deditus, extra castrum Baghoven Sponsæ Chri-
sti obviavit, et dixit: Eritne pluvia vel sere-
num? An filii tui reges erunt, et nos priva-
bimur? Cui illa: Si non melius, inquit, cor-
rexeritis vitam vestram, nec mater lætabitur
in vobis, nec non* longa erit memoria vestra:
ideo humiliamini sub potenti manu Dei, ut pro-
pitiatur ipse peccatis vestris, quia multa sunt:
hic ex verbis dominæ Birgittæ mitior factus, non
diu vivens, decessit sine generatione, sicut audie-
rat. Cum ex divina jussione Mulier sancta Abra-

hæ exemplo, relicta terra propria, Romam venire D
decevisset, nobilis quædam domina, Embergis no-
mine, uxor domini Nicolai de Anes, illam sequi di-
sponerat: cui maritus, etsi assensum præbere vide-
retur, quantum tamen poterat, alterum dissuadebat:
cum itaque ad iter venisset, rogavit B. Birgittam,
ut oraret Dominum, quatenus mariti sui animum
ad meliora mutaret: oranti ergo Sponsus dixit: Ite
secure, nec moveamini ab itinere et sancto propo-
sito etc.

125 Tempore, quo Sedes Apostolica erat in *ipsaque*
Francia, dominus Pontius, Urbevitanus episcop-
us, pro Papa Clemente in alma Urbe vicarius
erat; hic quasdam revelationes B. Birgittæ ha-
bebat, sed pro cordis sui tepiditate etc.
In monasterio Alvastræ loquebatur Christus Spon-
sæ suæ de quadam virgine, Helena nomine,
quæ virginitatem suam Domino vovere dispo-
nebat, sic dicens: Attende et scias, quod virgo
ista etc: Vide in Additionibus. Et, quamquam
abscondita cordium latebrasque tenebrarum de-
super ipsam illuminatam perlustrasse, supradic-
tum est, superest, ut, aliquibus in medium E
collatis exemplis, verum esse, patefiat. Unde
sciendum, quod dominus Franciscus, olim Fer-
mepolitanus episcopus *hh*, nunc vero cum de-
poneret, eremita, tactis sacrosanctis Evangelis,
dixit, quod, cum B. Birgitta in civitate Neapo-
litana infirmaretur, pro nonnullis animæ suæ se-
cretis ad eam accessit, spiritualiterque consulendam,
cui miranti, multumque stupenti secretissimas co-
gitationes suas, quas nemini unquam detexerat
prius, ipsa patefecit.

126 Item postquam devota Mulier, de trans- *mentium or-*
marinis partibus reversa, aliam Urbem repe- *cana*
tietat, dominus Gometius de Hispania, de quo
in primo libro hujus fit mentio*; hoc audito, de *supra num.*
ducatu Roman adit, uxorem et filios ad hoc, *29.*
ut de sancta Muliere notitiam caperent, et illius se
orationibus commendarent, secum ducens. Ro-
me ego in palatio ad S. Petrum vir magnificus
cum sua familia degens, B. Birgittam ac natos
ejus cum confessore et tota familia, ut secum
et cum suis una cibum in charitate sumeret,
quadam die obnixius precabatur. Quibus annu-
entibus et ad eam properantibus, vir prefatus
secretas in mente cogitationes habens atque per-
plexitates, Christi Sponsam secretius alloqueba-
tur, consilium accepturus: sed, cum plura ha-
beret conscientia dubia, quædam retineat, non-
nullis propalatis: at Mulier sancta, secretorum
conscia, occulta detexit, et per divinas reve-
lationes responsa ac opportunum consilium ad
omnia dedit. Quo viso, vir Deo devotus fer-
ventiori ex tunc ad illam devotione afficieba-
tur.

127 Præterea dominus Carolus, filius S. Bir- *detur,*
gittæ, in partibus suæ originis ad Matrem die
quadam accedebat, quem illa amara simulatio-
ne redarguens: Vade, inquit, et mortale illud,
quod commisisti, peccatum, celeriter confitere;
negavit primo juvenis, sed Matre iterum atque
iterum ser monem confirmante et dicente: Scio,
certa sum, mortale delictum te perpetrasse; tan-
dem aliquando confessus est. Denique in Urbe
domina Margaritha Pauli Barthæ de regione Are-
nula, dum compar ipsius a quibusdam occi-
sus fuisset, et inter consanguineos et affines per-
empti et peremptores lis magna et execranda
suscitata, timens, ne filii, quos ex trucidato viro
superstitēs habebat, ex eadem lite periculum a-
liquod

A liquid incurrerent, et, quod marito destituta fuerat, natorum solatio privaretur; cum autem nullam viam concordiae invenire potuisset, ad Famulam Dei gemebunda accessit, et, antequam cordis sui cogitatum aperiret, ab illa praeventa sui causam adventus valde mirans audivit, cum nec per se, nec per alium quempiam de hac re verbum eidem fecisset; dixit autem ei: Vade: quia cras ante horam tertiam solidam cum inimicis pacem habebis, et sic factum est: nam, illucescente crastino, utriusque partis consanguinei convenientes ante oculos Margaretæ mutuum inter se pacem statuerunt.

ANNOTATA.

a Schisma ecclesiae ortum est post mortem Gregorii XI, qui Urbano V successit; at anno 1370 Urbanus Avenione sedem statit: an hujus Roma Avenionem discessum, velut schismatis, quod dein seculum est, semen et occasionem consideravit Bertholdus, eaque de causa ab anno 1370 schisma quodammodo inchoatum fuisse existimavit?

B b Vide num. 425 Comment. prævii.

c Anno 1367, die 16 Octobris.

d Quindecim anni illi ab anno circiter 1355 usque ad annum 1370, quo Urbanus V S. Birgittæ Regulam approbavit, numerandi sunt. Vide Comment. præv. num. 317 et seq.

e Vide paulo inferius lit. g.

f Carolum Bohemum.

g Anglicus Grimoardi, Urbani V frater, anno 1366 ex episcopo Avenionensi factus cardinalis S. Petri ad Vincula et Lateranensis ecclesie archiepiscopus.

h Hujus nominis cardinalem creavit Clemens VI anno 1350, defunctum anno 1374: sed nobilis Romani, cui idem nomen fuit, meminit Baluzius in Annotatis in Vitæ Pontificum Avenionensium col. 1464. Floruit Rainaldus hic Gregorii XI tempore, idemque hic forte designatur.

i Anno 1370, mense Julio.

k Anno mox dicto.

l Inter Tiberim et viam Ostiensem.

m Rediit Romam Gregorius anno 1377: idem porro legitur in Scedula Nicolai, comitis Nolani, apud Hormann pag. 814. Sed perperam ibi legitur Urbanus VI pro Gregorio XI.

n Electis anno 1378 binis Pontificibus, Urbano VI Romæ mense Aprili; Clemente vero VII Fundis mense Septembri, qui Avenione resedit.

o Lib. 6 cap. 110.

p Lib. 3 cap. 10 in Additione.

q Imo potius anno 1372.

r Civitas olim fuit archiepiscopalis in insula Cypro, in qua sita etiam est Famagusta, a Bertholdo paulo ante memorata.

s Medio mense Aprili Famagustam venit; Hierosolymis vero versata est mense Maio ex numm. 346 et 356 Comment. prævii: ex Fragmento autem peregrinationum S. Birgittæ apud Hormann mansit illic mensibus quatuor cum dimidio, atque adeo ad mensem Septembrem usque; nisi mensibus 4 cum dimidio substituendi sint menses tres cum dimidio. At lib. 7 Revelationum in titulo capituli 26 legitur Hierosolymis adhuc fuisse die Nativitatis B. Mariæ Virginis, seu die 8 Septembris.

t Anno 1368.

u Vide dicta num. 349 Comment. prævii.

x Videtur hic indicari Joannes, Petri regis Octobris Tomus IV.

occisi frater, Eleénoræ reginæ jussu occisus anno 1375: at ille Cyprii regni coronam haud gessit.

y Eodem, de quo proxime.

z Vide lit. i in Annotatis in cap. 3 lib. 1.

aa Imo Hierosolymæ.

bb Anno 1350, ut scribit Vastorius in Vite Aquilonia.

cc Vastenensis dein confessor.

dd Alcastrensi Petro.

ee Egardus dictus Ulphoni, S. Catharinæ biographo: sed, inquit Benzelius in Annotatis in Vastorii Vitæ Aquiloniam pag. 71, Messenio dictus Gerhardus a Kern.

ff Contigerunt ista Gregorii XI et Urbani VI temporibus: Dum hæc in Italia geruntur, inquit Leonardus Aretinus lib. 8 Historiarum Florentinarum, Gregorius Pontifex Romanus, audita Bononiæ defectione, quo ruentem Ecclesie statum repararet, sex millia equitum et quatuor millia peditum Britonum, ferocissimarum gentium, per Galliam scripta, in Italiam misit, cumque iis legatum a latere, quem GEBENNENSEM appellabant; anno nimirum 1375, ut legitur in Vita prima Gregorii apud Baluzium col. 434 et seqq.: Urbani vero VI tempore Silvester Budeus cum duobus millibus Britonum Castrum S. Angeli pro Clemente VII (Gebennensi mox memorato) occupavit, ut scribit Lobineau lib. 12 Historiæ Britannicæ Minoris ad annum 1379 pag. 427; illud vero dein Romanos post obsidionem fere annuam recepisse, et, licet non omnino, diruisse, scribit Theodoricus Niemius lib. 1 de Schismate cap. 20, addens, id a Bonifacio IX fuisse instauratum.

gg Erici, Magni et Blancae Sueciæ regum, ut apparet, filii: etsi enim Ericus in Sueciæ regum Serie locum haud habeat; eum tamen regni proceres, veriti, ne ejus pater Magnus regnum persumdaret, in consortium adsciverunt imperii, ut Loccenius narrat ad annum 1360. Sed et Magnus ipse jam inde ab anno 1344 Haconem, seu Haquinum filium natu minimum Norvegiæ, natu autem majorem Ericum, Sueciæ regem post fata sua destinaverat, dato Bagahusiæ diplomate, quod Torfaeus exhibet; ac propterea Bertholdus Haquinum Suecorum regis (nempe designati) fratrem appellasse, existimo.

hh Num recte hic sit ea sedes episcopalis expressa, multum dubito: nec mihi notus est Franciscus e Firmepolitano episcopo factus eremita

LIBER III.

De miraculis post ipsius obitum exhibitis et probatis.

PROGEMIIUM.

Quemadmodum in brevi Legenda Vitæ ipsius recensetur, anno millesimo trecentesimo septuagesimo secundo in crastino sanctæ Mariæ Magdalene sanctissima Mater nostra Romæ obiit a; et* cum illa optimam partem possideret in cælis, cujus vestigia per contemplationis quietem secuta fuit in terris: corpus autem ejus propter pressuram populi Romani pro devotione ad illud confluentis per dies duos

70 sepeliri

S. Birgittæ miracula quædam, ab ejus morte facta, auctor enarranda suscipit.

* ut